

Thorvald Staunings mindetale til Marinus Kristensen

Taler

Thorvald Stauning
Formand for
socialdemokratiet

Dato

5. august 1928

Marinus Kristensen

Det Dødsfald, som samler os i Dag, har gjort et ganske særlig, dybt og smerteligt Indtryk. Jeg har igennem Aarene taget Afsked med saa mange udmærkede Venner og Medarbejdere, men aldrig var en Afsked saa svær som denne. Jeg har kendt Marinus Kristensen, siden han som en stor Dreng kom for at gøre sig nyttig i sin classes Tjeneste, og han gav mig i Tidens Løb saa mange Vidnesbyrd om Kærlighed, Tro og Tillid til Gengæld for den Tillid, jeg skænkede ham.

Jeg føler det som en overmaade svær Pligt at tage Afsked, men jeg vilde føle, at jeg svigtede min kære, unge Ven, hvis jeg ikke trods Sorg og Smerte stod her i Dag for at tolke de Følelser, der besjæler det arbejdende Folk i vort Land

Marinus, som alle kaldte den afdøde, var født Proletar, født Socialist. Da han i Barndommen kom her med sin fattige, forslidte Moder, der var blevet Enke, gik han ind til de Kaar, som vi fra Arbejderhjemmene kender saa godt. Den lille, spinkle Dreng maatte, som andre, ud at arbejde for at tjene lidt til det Hjem, som han hørte til, og han lærte Livets Haardhed og Uretfærdighed at kende.

I Læreaarene kastede han sig ind i den socialdemokratiske Ungdoms Gerning, og han virkede som en Aabenbaring paa de jævnaldrende. Det er vel 20 Aar siden, at jeg mødtes med ham. Jeg følte straks, at han havde særegne Evner, at han var en Naturbegavelse med den socialistiske Forstaaelse levende og glødende.

Og det gik ham, som Drachmann skrev i Digtet til Michelangelo:

»Drengen blev en Konge, med et straalende Ry,
en Kunstner paa Tronen, han kunde Strængen slaa,
han kæmped og han synded,
han stod og faldt som faa«.

Han kom til vort Parti i sin tidlige Ungdom, han stillede sine Evner til Raadighed, han havde det ene Maal, at blive nyttig i Virksomheden for Højnelse og Frigørelse af den Klasse, hvis Kaar han kendte af bitter Barndomserfaring.

Han paatog sig de Opgaver, man overdrog ham, og han fik udført en stor Gerning i den korte Tid, han fik lov at leve. Han udbyggede let og naturligt den elementære Viden, som han havde erhvervet i Barndommen. Han blev i Løbet af faa Aar en Mester i Sprogets Behandling. Lynsnart forstod han enhver Situation, skarpt og sikkert slog han ned paa enhver Sags Kærnepunkt, og uden Anfægtelser af nogen Art bekæmpede han ethvert Tilløb til Sprængning af den Enhed i Arbejderbevægelsen, der er vor Klasses første og vigtigste Betingelse for Fremgang og Sejr.

Han var den fødte Taler. Af Livets brogede Billedbog, der laa aaben for ham greb han pragtfulde Billeder og føjede dem ind i sin klangfulde Tales poetiske Vendinger. Pompøst og festligt spillede hans Vid og hans Aand, baaret af den smukke Røst og det velformede Sprog.

Men han var ikke blot Taleren, han var Journalist som faa. Hans Artikler var friske, livlige, temperamentsfulde og dog rammende sande og stadig byggende paa Realiteter fra den Verden, som vi ønsker at forbedre.

Ved en Række politiske Valg har han været vort Partis Valgkandidat. Med fremragende Dygtighed forfægtede han Socialdemokratiets politiske Anskuelse. Tusinder af Kvinder og Mænd flokkedes om hans Talerstol, og Stemmetallet voksede som en Lavine fra Valg til Valg.

I 1925 blev han Borgerrepræsentant i København. I en Række sociale Sager leverede han særdeles vægtige Indlæg, og hans klare, mandige Indsats fra disse faa Aar vil længe blive husket.

Marinus var Kampens Mand, fordi Kampen er nødvendig. Hans Overbevisning om Arbejderklassens Ret var rodfæstet dybest i ham selv, og Kampen mod dem, der vil trykke Arbejderne ned, skrue Udviklingen tilbage og hindre Kulturens Vækst, var for ham en Selvfølgelighed.

Han var haard mod Modstandere, der stræbte Arbejderbevægelsen efter Livet, men han var ogsaa ærlig i Kampen. Derfor har vi ogsaa set Modstandere rykke frem i disse Dage, nogle af de bedste, med sænket Kaarde og med anerkendende Ord, fordi Marinus altid mødte dem i aaben og ærlig Kamp. Han foragtede dem, der gik Snigveje og øvede Angreb i Ryggen, han foretrak en køllebevæbnet Kæmpe i aaben Strid for en Dværg paa Stimandsfærd.

Man sagde, at Marinus førte Krig mellem By og Land. Usand og falsk var denne Tale. Han elskede den flittige, fremadstræbende Befolkning paa Landet som i Byen, og han følte sig fremdeles som Jyde, trods Aarene i Hovedstaden. Han elskede vort rige, bølgende Agerland, og vi følte det navnlig i festlige Stunder, naar han foredrog de mange herlige Sange, hvori Naturen, Agrene og det stolte Jylland besynges.

Ja — saadan former sig i vor Erindring Træk for Træk af det rige, men korte Liv, som Marinus fik. Vor Presse havde i ham en fremragende Medarbejder, en højtstræbende, en elsket Redaktør. Vort Parti havde en glimrende Agitator, et klart Hoved i de indre Forhandlinger, en begavet og vidtskuende politisk Personlighed. Arbejderklassen havde en Søn, en Broder, en Fører, som ved Blodets Baand var knyttet til den, som aldrig vilde svigtet, som ofrede sit Liv ene og alene i Arbejderklassens Tjeneste.

Og vi, der igennem Aarene levede med ham i Dagens Gerning og i Livets Strid, men ogsaa i enkelte festlige Stunder, vi har mistet en uforglemmelig, trofast Ven. En Mand, der bragte Lys og Haab og Glæde med sig, en Ven, som ingen af os nu kan faa erstattet.

Men hvad er alt dette imod det Tab, som Hjemmet har lidt. Hans gamle Moder har mistet den herlige Søn, og tre dejlige Børn har mistet deres kære, gode Fader. Og Du, hans Hustru, Du har lidt med ham i det kvalfulde halve Aar, da Døden sneg sig frem, da Sygdommen bragte ham saa haarde Lidelser. Du har mistet en Ægtemand, hvis Kærlighed var den skønneste Aabenbaring for dem, der fik Lov

at se den udfolde sig.

Ja, I har mistet saa uhyre meget, og jeg ved, at det er en ringe Trøst, at et Folks bedste Del deltager i Eders Sorg, og selv føler sig berøvet noget af det bedste vi ejede.

Ingen formaar at lindre Sorgen, kun Tiden vil læge de dybe Vunder, som dette Dødsfald førte med sig.

Men naar I saa har rejst Eder og tænker paa de Aar, der gik, saa vil I have de skønneste Minder om den rige, kraftfulde, unge Mand, der gik saa tidligt bort. Om Sønnen, Broderen, Ægtefællen og Faderen, der elskede sit Hjem og sin lille Kreds. Om den begejstrede, trofaste Ven, om Fattigbarnet, der naaede at sætte sig selv et Minde, som aldrig slettes ud.

Alle har vi Grund til at takke den afdøde, og alle bøjer vi os for den store Gerning, han øvede.

Kilde

Stauning, Th. (1931). Tanker og Taler: Et Billede af 25 Aar i det offentlige Liv. København og Oslo: Jespersen og Pios Forlag

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Mindetale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thorvald-staunings-mindetale-til-marinus-kristensen-1928>